

кански бѣше за мене патриотинъ, защото ми помогна да премина зимата при него. Рѣшихме са съ Балкански да излѣземе предъ ясните очи на нашите богати търговци, да ги помолиме да приематъ участие, и съ това да испълниме своята длъжностъ. Азъ са рѣшихъ да имъ кажа, че ща ида на Стара-планина и да са бора противъ турските несправедливости, че нашето отечество очѣква отъ насъ го-голѣма помощъ и че сѣки бѣлгаринъ е длъженъ да жертвува. Послѣ дълги мъки и старания, азъ успѣхъ да са приближа до тѣхъ и да имъ са помола да събератъ между себѣ си пари, да купатъ пушки и да испълнатъ своятъ дългъ. — »Ако си не помогнеме сами, то ни Сърбия, ни Россия нѣма да са погрижатъ за насъ,« казахъ азъ. Нашите чорбаджие ми представиха, че тие ще могатъ да работатъ съ Сърбия, съ която мислатъ да основатъ »южно-славянска« държава, т. е. да сжединатъ бѣлгаро-сърбските сили и да съставатъ ягка федерация. Когото чухъ това тѣхно мнѣние, то рѣкохъ: »Сичкото това е добро, но азъ ви увѣрявамъ, че Сърбия не може въ сегашно време да воюва. Ако сърбското правителство ви е обѣщало нѣщо, то ви е излъгало, защото е било принудено да ви излъже. Азъ бѣхъ въ Сърбия и зная положението на работите. Лорде Сърбия са не усили извѣстре, то тя нѣма намѣрение да захваща сериозна работа; въ противенъ случай, тя би била съвсѣмъ глупава. Освѣнъ това, Сърбия днесъ-за-днесъ са управлява отъ такива хора (отъ Гарашанина, отъ Никола Кристича, отъ Чукича и пр.), които малко мислатъ за благосъстоянието даже на своятъ собствени народъ.« Господинъ Христо Георгиевъ ми рѣ-